

Nagyböjt III. vasárnapja – 2014. március 23. – A év

Paul egy új autót kapott a bátyjától karácsonyra. Amikor a vacsora után kilépett az utcára, hogy kipróbálja a kocsit, egy utcagyereket látott ácsorogni mellette. Már épp elzavarni készült, amikor a koszos, rongyos gyerkőc megkérdezte: „Milyen szuper új autó! Mennyiért vette?” „Nem én vettem. A bátyámtól kaptam ajándékba.” – válaszolta Paul. A csavargó fiú erre lelkendezni kezdett: „Micsoda? Ajándékba kapta a testvérétől? És magának egy fillért se kellett érte fizetni? De szeretnék én is ...” Paul azt gondolta, tudja, mit fog mondani a fiú: „De szeretnék én is egy ilyen testvért!”. Azonban nagy csodálkozására nem ezt mondta. „De szeretnék én is ilyen testvér lenni, ha megnövök!” Paul elcsodálkozott, és valami furcsa érzés kezdte kaparni a torkát. „Tudod mit, ülj be és teszek veled egy kört a városban!” – ajánlotta a gyereknek. Az örvendező arccal próbálta kicsit letisztogatni a cipőjét és a ruháját, mielőtt beült volna. Mintegy húszperces sétakocsikázás után a fiú megkérte Pault, hogy vigye haza. „No lám! Biztosan fel akar vágni a kis barátunk a haverjai vagy a rokonai előtt, hogy micsoda autón fuvarozzák haza! Hát legyen meg az öröme, elvégre karácsony van!” – gondolta Paul. Azonban ismét tévedett. Amikor megérkeztek a szegénynegyed egyik ütött-kopott házához, a fiú arra kérte, várjon még egy percet. Beszaladt a házba, és rövidesen már jött is kifelé, de nem egyedül. Mozgássérült kisöccsét cipelte a karjaiban. „Látod, Robert! Meg akartam neked mutatni ezt az embert. Képzeld, olyan testvére van, hogy ingyen megajándékozta őt ezzel a szép autóval! Neki nem is kellett fizetni érte semmit! Ha majd megnövök, én is ilyen testvéred leszek! Veszek neked egy ilyen autót, körbeviszlek a városban, és akkor majd láthatod azokat a szép karácsonyi kirakatokat, díszítéseket, amikről beszéltem neked!” Paulnak most már nyíltan kipotyogtak a könnyei. Megkérte mind a két fiút, hogy szálljanak be az autóba. Majd ő most rögtön körbeviszi őket a város legszebb részein. A kit kisfiúnak ragyogott az arca az örömtől, s valószínűleg mindhármuk legszebb karácsony estéje kezdődött el.

Az ember sokféle vágygal, hiányérzettel küszködik. Ezek között vannak olyan vágyak is, amelyeknek beteljesítéséről nem tud lemondani, mert emberi természetéhez tartoznak. Olyan vágyak, sóvárgások ezek, melyeket ha be nem tölt, meghal a teste vagy a lelke. Az éhezés vagy a szomjazás ilyen kiirthatatlan, megtagadhatatlan kívánsága a testnek. A léleknek is vannak ilyen sóvárgásai, melyeket ha megtagadunk, alapvetően sérül az emberségünk. Ilyen a végtelen szeretetre, a tökéletes boldogságra vagy az örök életre irányuló vágyakozásunk. A kívánság, a sóvárgás és a belőle fakadó hiányérzet, elégedetlenség tehát természetes és minden emberre jellemző.

Az viszont már egyáltalán nem egyértelmű, hogy ez az elégedetlenség mire indítja az embert, milyen magatartást, cselekedeteket vált ki belőle. Az olvasmányban azt látjuk, hogy a pusztában szomjazó Izrael népét lázadásra, vádaskodásra, agresszióra sarkallja az elégedetlenség. Megfeledkeznek Isten eddigi csodás tetteiről, Mózes és Áron korábbi érdemeiről, jótetteiről, hálátlanul és bizalmatlanul zúgolódnak. Olyan igaztalan és fájdalmas vádakot fogalmaznak meg, amelyek kimerítik az istenkáromlás mélységét: azért vezette őket Mózes és Áron, sőt maga Isten a pusztába, hogy szomjan veszejtse az egész népet. Ki ne találkozott volna azzal, hogy emberek tömegeit hasonló magatartásba hajszolja az elégedetlenség? Másokat vádolnak, zúgolódnak, erőszakkal akarják megszerezni azt, amiről úgy érzik, jár nekik. Nem is beszélve az irigykedésről, sőt gyűlölködésről azok ellen, akik viszont rendelkeznek azzal a valamivel, amit nekik nincs! Még szomorúbb az ilyen magatartás, amikor mesterségesen gerjesztik, és olyan dolgok felé is vágyat ébresztenek az emberekben, amire valójában nincs is igazán szükségük. Nagyon gyakran fordul elő a piaci mentalitás világában, hogy szomjúságot, vágyat generálnak az emberekben lényegtelen vagy nélkülözhető, de természetesen drága dolgok iránt, s utána elhitetik velük, hogy ez valójában

járna nekik, és mindenáron meg kell szerezniük, hiszen már másoknak is van! Rengeteg körülöttünk az elégedetlenségből származó zúgolódás, keserűség, gyűlölködés!

Ezzel szemben a szamariai asszony magatartásában egészen mást látunk. A Jézussal való beszélgetéséből kiderül, hogy ő is szomjazik: nagyon is vágyik a boldogságra, a szeretetre, a bűnbocsánatra, a lelke megnyugvására. A megjegyzés, hogy már öt férje volt, s akivel most él, az nem is a férje, rávilágít ennek az asszonynak a szerencsétlen, fájdalommal és csalódásokkal teli életére. Ő azonban nem vádaskodik, nem zúgolódik, hanem keres, kérdez. Nem másokra hárítja a felelősséget az életében feszülő hiányjelek miatt, hanem tovább keres, próbálkozik. Még hozzá egyre inkább Istentől várja a boldogságvágyának a betöltését, nem emberektől. Érdekes, hogy szamaritánus létére hisz a Messiásban, aki a zsidó népből fog származni. Ez is mutatja, mennyire keresi a megváltást, a bűnbocsánatot. Amikor pedig Jézus feltárja előtte, hogy Ő a Messiás, Ő az, akire várt, akkor nem tartja meg magának ezt az örömhírt. Elfut a városba, hogy megossza a többi emberrel ezt az élményt, hogy lehetővé tegye mások számára is a boldogító találkozást Jézussal. Mennyire más mentalitás ez, mint a zúgolódó, másokat vádoló, szeretetlen és irigy sokaságé!

Nagyböjt III. vasárnapján kérjük a legmélyebb sóvárgásainkat betölteni tudó Krisztustól, hogy mi se tartozzunk azok közé, akiket haragra, lázadásra, mások elleni vádaskodásra vagy irigységre hangol az elégedetlenség! Inkább legyünk olyanok, mint a szamariai asszony, aki hittal elfogadta a Jézus által felkínált forrást, s megtalálta abban minden vágya beteljesülését!